

ГРЕХЪТ, КОЙТО ПРЕЧИ НА БОГ

Дейвид Уилкерсън

3 Септември 1990

Нищо не ме смайва повече от християни, които остават непостоянни, макар да стоят под ясно, силно евангелско послание. Не мога да разбера как някои Божии деца в един момент могат да са толкова посветени на Него, а в следващия момент да се обърнат и да охладнеят.

Този грях всъщност пречи на Бог. Той го озадачава и разстройва. В Словото Си, Бог казва онова, което мисли за хора, които бяха приели много ясен призив за покаяние. Господ изпрати пророк Осия до Израел с това послание.

„Елате, и нека се върнем при ГОСПОДА, защото Той разкъса, и Той ще ни изцели; Той удари, и Той ще ни превърже... Нека познаваме, нека се стремим към познаването на ГОСПОДА! Явяването Му е сигурно както зората, ще дойде при нас като дъжд, както късният дъжд напоява земята.” (Осия 6:1-3)

Божиято послание беше ясно, но хорският отклик беше променлив. Те се колебаеха в сърцата си – нестабилни, непостоянни, ту студени, ту горещи. Бог възкликна за тях: „Какво да ти направя?” (6:4)

Като че Господ казваше: „Нищо не се получава! Кажете ми, ангели, серафими, старейшини, мъченици – кажете Ми, земя, луна, звезди: какво да правя с тези колебливи деца?”

Какво да ти направя, Ефреме? Какво да ти направя, Юда? Защото добротата ви е като утринния облак и като росата, която рано изчезва.” (6:4)

Много пъти съм задавал на Бог същия въпрос: „Господи, какво трябва да направя, за да накарам някои от твоите деца да вземат решение? Какво повече мога да направя, за да ги изкарам от непостоянството? Никога не знаем къде са духовно. Толкова бързо се променят!

Господи, ние ги предупреждаваме ясно, пророкуваме им. И точно когато изглеждат хванати от Духа, те се връщат при идолите си.”

Тази колебливост е странна в небето. Бог я вижда и като че казва: „чудя се какво да направя с тези хора! Какво повече мога да направя в лозето Си, което не съм направил? Изкопах го, наторих го, поливах го, очистих го и построих стена около него, въпреки това клонките остават болни!”

Възлюбени, Бог не може да търпи коравовратност. Това видя Той в Израел. Те бяха обещали да Му се покорят, да ходят според думите Му. Но вместо това те не се покориха и закоравиха сърцата си. И Бог каза: „Аз няма да вървя помежду ти -- защото си коравовратен народ -- да не би да те довърша по пътя.” (Изход 33:3)

Когато народа чу тези ужасни думи, „плака горчиво; и никой не си сложи украшенията” (33:4). Това хвърли Бог в недоумение. Хората бяха толкова променливи! В един момент те бяха закоравени за гласа Му, а в следващия Словото Му ги размекваше. Но Бог знаеше, че покаянието им не беше дълбоко. Той каза на Моисей: „Кажете на израилевите синове: Вие сте коравовратен народ; за един миг ако бих дошъл помежду ти, бих те довършил. Затова свали си сега украшенията, за да видя какво ще направя с теб.” (33:5)

Бог им казваше: „Не мърдайте! Още не знам какво да правя с вас, толкова сте променливи!”

Може би ще кажете: „Как може Бог да е в недоумение, объркан от хора? Той знае всичко. Той знае какво има в сърцето.”

Но и Исус беше изправен пред същата дилема с евреите. Той каза: „А на какво да оприлича това поколение?” (Матей 11:16). С други думи: „Какво мога да направя за такова поколение? Йоан Кръстител дойде, не яде, не пи, а те казаха, че е обладан от демон. Сега Човешкия Син идва, яде, пие, а те го наричат чревоугодник. Тези хора нито танцуват на музиката, нито плачат с оплаквачите. Никой не знае къде се намират. Те са раздвоени, непосветени. Не знаят какво искат. Какво можеш да направиш с такива хора?” (виж Матей 11:16-19)

Когато Господ говори чрез Осия, Той се обръща към Юда най-вече заради колебливостта му: „О, Юда, какво да правя с теб?” Беше достатъчно неприятно, че Ефрем не бяха посветени, но Юда беше народ близък до Божието сърце.

Бог имаше нежни взаимоотношения с Юда. Тези хора бяха ходили близо до Господ, бяха пазили повелите Му и веднага се покоряваха на всичките Му заповеди. Те се бяха радвали на толкова сладко общение с Господ.

Юда ставаше непостоянен, променяше се. Както казва Библията, добротата им беше „...като утринния облак и като росата, която рано изчезва.” (Осия 6:4)

Сигурен съм, че в годините преди да прохода с Господ, понякога Той трябваше да е казал: „Дейвид, какво ще правя с теб? Не съм сигурен за теб! Направих всичко възможно, за да те предпазя, да те предупредя, да те установя. Но понякога си непостоянен към Мен. Приемаш греха толкова лекомислено, толкова си студен към Мен!”

Слава на Бог, че вече не съм така! Сега вече наистина мога да кажа, че Бог знае къде се намирам. Сърцето ми не е раздвоено. Насочил съм любовта си към Него и Той не се чуди дали Го обичам или ходя с Него.

Искам да ви покажа белезите, които отличават колебливия християнин. Малко такива християни ще повярват, че са колебливи. Всъщност първата им реакция често е: „Не и аз!“ Но вие вижте дали се вписвате в това описание на променливите, раздвоени, непостоянни вярващи!

Колебливият християнин често се покаява, но не и дълбоко.

Той се активизира бързо, но не за дълго. Откликва на Божия глас бързо, но също толкова бързо се отклонява.

Саул е пример за колебливо Божие дете. Той започна много добре с Господ, беше смирен и пълен с Божия Дух: „Бог обърна сърцето му... и Божият Дух дойде върху него, и той пророкуваше.“ (1 Царе 10:9-10)

Саул се обгради с хора, „чиито сърца Бог беше докоснал“ (10:26). Когато той призова Израел на война, „страх от ГОСПОДА обзе народа“ (11:7). Въпреки това, само след 2 години, Саул се движеше в плътта – без вяра в Бог и без сърце за Него.

В Галгал, преди да отиде на война, Саул отказа да изчака пророк Самуил да пристигне преди да принесе жертвата. Вместо това той се държа като свещеник и непокорно принесе жертвоприношението.

В друг случай, Саул беше толкова ревностен за Божията святост, че беше готов да убие собствения си син Йонатан заради акт на непокорство. Царят построи олтар на Господ. Но почти веднага след това той не се покори на Божията заповед да убие Агаг и всичко, което принадлежеше на амаликяните.

Саул винаги се колебаеше. В един момент той коленичеше в Божието присъствие на олтара, който издигна, а на следващия ден правеше компромиси и вършеше нещата по неговия си начин. Колко бързо откликваше Саул на духовните неща, колко бързо се трогваше сърцето му, но все още беше пълен с бунт.

Когато върху него дойде зъл дух, той извика Давид да свири на арфа. Докато Давид пееше и свиреше, Саул се чувстваше по-добре и злия дух си отиваше. Но по-късно, в яростта си, Саул повика пратеници посред нощ и им каза: „Донесете ми го (Давид) на леглото, за да го убия!“ (1 Царе 19:15)

Докато Саул беше в дълбок духовен момент, той откликваше на Бог и говореше за Него. Но се превръщаше в друг човек на следващия ден.

Давид избяга при Самуил в Рама. Когато Саул приближаваше Рама, Давид, Самуил и останалите пророци се покланяха на Бог. Царят, все още на разстояние, успя да чуе пеенето и хвалението и духа му се развълнува.

Саул отвори сърцето си „и Божият Дух беше и на него, и той вървеше и непрекъснато пророкуваше, докато стигна в Навиот в Рама. И съблече горните си дрехи и пророкуваше и той пред Самуил, и легеше гол през целия онзи ден и през цялата онази нощ.” (1 Царе 19:23-24)

Какво отворено, нежно сърце! Саул остави на страна царските си одежди и се покланяше цяла нощ, викащ към Бог, топящ се в присъствието Му.

Сега със сигурност Давид беше на сигурно. Дяволът трябва да беше избягал. А Саул със сигурност вече не беше колеблив. Как беше възможно човек да изпита толкова силно докосване от Духа и това да не го промени?

Но след няколко дни Саул беснееше против Йонатан: „Затова сега прати и го доведи при мен, защото непременно ще умре!” (20:31). Давид можеше да убие Саул 2 пъти по време на преследването и Саул 2 пъти се покая – само за да се върне отново към омразните си пътища. Давид накрая го чу да изповядва: „Съгреших. Върни се, сине мой, Давиде, защото няма вече да ти сторя зло... Ето, аз бях безумен и извърших голяма грешка.” (26:21)

Но беше твърде късно! Думите на Саул бяха безполезни – сърцето му беше твърде раздвоено. Той беше толкова променлив, че никой около него не знаеше какво ще направи. Така че Давид избяга в земята на филистимците.

Колко често съм виждал само синдрома „Саул” сред вярващите! Толкова лесно се разчувстват и толкова лесно изповядват, плачат и обещават, но без дълбочина!

Колебливият християнин прави ревностни обещания, а след това не ги спазва.

Ииуй, царя на Израел, беше белязан с това качество. Библията казва, че той се караше като луд. „А карането прилича на карането на Ииуй, сина на Намесий, защото се кара като луд.” (4 Царе 9:20)

Каква ревност за Бог имаше отначало този човек! Колко мощно унищожаваше греха, колко бързо отмъщаваше и защитаваше Божията святост! Когато видя злата Езавел да гледа гордо от прозореца ѝ, той извика: „Хвърлете я долу! И те я хвърлиха долу... и той я стъпка.” (9:33)

Ииуй извика Йонадав в колесницата си и каза: „Ела с мен и виж ревността ми за ГОСПОДА!” (10:16). Но Ииуй беше непостоянен. Нямахме дълбоко вкоренена любов към светостта, а само повърхностна ревност.

Библията казва: „Така Ииуй изстреби Ваал от Израил. Но Ииуй не се отклони от греховете на Еровоам, сина на Нават, който въведе Израил в грях - от златните телета, които бяха във Ветил и в Дан... Но Ииуй не внимаваше да ходи с цялото си сърце в закона на ГОСПОДА, Израилевия Бог; не се отклони от греховете на Еровоам.” (10:28-31)

В последните дни на Ииуй, колесницата можеше да се види във Ветил, паркирана пред идолопоклоннически храм, който беше издигнат от Еровоам. Ииуй прекара последните няколко месеца от живота си коленичещ пред златно теле, молещ се. Представете си как този цар протяга ръце към ням идол и се моли за малко надежда и прегръща идол преди да умре.

Ще кажете: „Как е възможно? Той беше толкова мощен Божи човек! Беше безмилостен срещу идолопоклонството. Беше събрал всичките лъжепророци и поклонници на Ваал в храма им и ги беше убил. Отнесе всичките им идоли и ги направи на прах.“

Но Ииуй не се отвърна от идолопоклонството на Еровоам. Той имаше колебливо сърце. Човекът, който преди беше луд за Божията святост, умря в нозете на отвратително златно теле.

През кратките 3 години откакто съществува Таймс Скуеър Чърч, с ужас съм наблюдавал как някои християни, които някога „горяха“ и се вълнуваха от онова, което правеше Бог, бяха посветени на посланието на светостта, се отклониха само няколко месеца по-късно. Днес те са други хора.

Църквата вече не е центъра на живота им. Общението със светиите вече не им е скъпо. Виждам ги на улицата и те се срамуват. Идват на църква само веднъж седмично.

Огънят им е угаснал. Уморени са от слушане и покаяние и вече имат нови приятели в света. Много от тях ще умрат – ще се търкалят в някакъв празен ритуал, когато дойде деня на съда.

Колебливият християнин с радост приема пастири и пророци, но накрая се дразни от тях и им е ядосан.

Царят на Юда - Амасия беше такъв човек. Той беше наел 100 000 смели мъже от десетте отстъпили израелски племена. Но за народа на Юда това беше акт на неверие.

„И един Божи човек дойде при него и каза: Царю, нека израилевата войска не отива с теб, защото ГОСПОД не е с Израил... А Амасия каза на Божия човек: Но какво да направим за стоте таланта, които дадох на израилевата войска? А Божият човек отговори: ГОСПОД има да ти даде много повече от това.“ (2 Летописи 25:6-9)

Амасия беше готов да претърпи голяма загуба, понеже имаше в себе си известен страх от Бог. Той каза на хората си: „Чухме Бог! Божият човек говори и това беше силно слово. Доказва, че въобще не съм прав, а че Бог е говорил!“

Понеже Амасия се покори, той спечели голяма победа. Враговете му се разпръснаха, а той „се укрепи и изведе народа си.“ (25:11)

Но Амасия се върна към греха си. Дух на идолопоклонство сграбчи сърцето му. Библията казва: „Той върши това, което бе право пред ГОСПОДА, но не с неразделено сърце.“(25:2)

Той имаше колебливо сърце. На връщане от победата над едомците „донесе боговете на синовете на Сиир и си ги постави за богове, и се покланяше пред тях” (25:14). Колко невероятно е, че тези богове не успяха да спасят Едом от армиите на Амасия, въпреки това той ги направи свои богове.

„Тогава гневът на ГОСПОДА пламна против Амасия и Той изпрати при него един пророк” (25:15). Този пророк извика: „Тези богове не успяха да спасят дори собствения си народ от ръката ти, защо тогава им се покланяш?”

В Таймс Скуеър Чърч има млади християни, които се опитват да направят кариера в шоу бизнеса. Те виждат унищожението, празнотата, наркоманията, самоубийствата, но въпреки това се стремят към начина на живот на богатите и известните. Тези хора са разведени, мизерни, празни, плитки, търсещи краткотрайни мигове щастие. Но християните не разбират и продължават да искат да живеят по същия начин.

Амасия се раздражни от думите на този пророк. Той отвърна: „За съветник на царя ли си поставен? Престани! Защо да бъдеш убит?” (25:16)

Колко студено беше приет пророка! Това беше язвителен укор: „Пророк, не се мешай! Не съм те поставил да управляваш царството ми. Гледай себе си! Знаем какво правя!”

Дотам стигат колебливите в сърцето си християни – вече не треперят пред Божието Слово. Вече не уважават дълбоко Божиите хора. Вместо това с отношението си казват: „И аз чувам Бог. Не се нуждая от пророк или пастор да ми се меша в живота!”

Чувствал съм се отрязан като от Амасия точно тук, в тази църква. Веднъж потрепнах в Духа, когато се опитах да коригирам един младеж, но той не ме прие. Казах му: „Чух го от Бог и това, което ти пророкувам е истина!” Той ме погледна студено и ми каза: „Аз чувам същия Бог!”

Когато пророкът беше смъмрен от Амасия, той съкрати посланието си: „И пророкът престана” (25:16), което означава, че той знаеше, че посланието му няма да бъде прието. Но той даде едно последно предупреждение: „Зная, че Бог е решил да те погуби, понеже ти си направил това и не си послушал моя съвет.” (25:16)

Ако не послушаш истинското пророческо предупреждение на Бог, ти тръгваш по унищожителен път. Няма да живееш дълго, понеже ще се самоунищожис. „А след като Амасия се отклони от следването на ГОСПОДА, в Ерусалим направиха заговор против него и той побягна в Лакис, но изпратиха след него в Лакис и там го убиха.” (25:27)

След убийството на Навутей, цар Ахав трябваше да се види с пророк Илия. Илия прогърмя: „На мястото, където кучетата лизаха кръвта на Навутей, кучетата ще лизат и твоята кръв, да, твоята!” (3 Царе 21:19)

Ахав се разтрепери и се покая. „И когато Ахав чу тези думи, той раздра дрехите си и сложи вретиче на тялото си и пости, и лежеше във вретиче, и ходеше унило. Тогава ГОСПОДНОТО слово беше към тесвиеца Илия и каза: Видждаш ли как Ахав се смири пред Мен?“ (21:27-29)

Това покаяние и смирение истинско ли беше? Наистина ли Ахав зачиташе Божието Слово? Истински ли уважаваше пастирите и пророците, които говореха истината? Не! Той се обърна и непокорно отиде на война срещу Сирия заедно с юдейския цар Йосафат.

Ахав се беше обградил с лъжепророци, хора, които казваха „да“! Йосафат го попита: „Тук няма ли повече ГОСПОДЕН пророк, за да се допитаме чрез него?“ Ахав отговори: „Има още един човек, чрез когото можем да се допитаме до ГОСПОДА, но аз го мразя, защото не пророкува добро за мен, а само зло – Михей.“ (22:7-8)

Това е положението в цялата му грозота – колебливото сърце на Ахав беше избличено. През цялото време той беше таил омраза към светите Божии пророци. Той искаше само да го окуражават и да го ласкаят, да го глезят по пътя му към успеха. Не желаше твърдо поучение, а покаянието му нямаше никаква дълбочина.

Колебливият християнин попада под Божия съд.

„Затова ги изсякох чрез пророците, убих ги с думите на устата Си.“ (Осия 6:5)

Бог има само един вариант с колебливите християни. „Затова ще ги отсека (отсека) чрез пророците и ще ги убия със Словото Си.“

Истинските Божии пророци не са ласкатели. Те не пророкуват добри неща на извършващите компромиси християни. Те са Божиите секачи. Те носят двуостър меч в ръцете си, за да покажат на Божиите хора разликата между чистото и нечистото. Те не се занимават с маловажни неща.

Бог извършва изсичането и рязането в църквата Си в момента, като слага толкова мощно Слово в устата на слугите Си, че то се превръща в съд. Говори Бог и това велико.

В Езекил 11 глава, израелски управител даваше лоши съвети на народа. Божият Дух слезе върху Езекил и той предупреди Фелатия и народа. След това Езекил каза: „А когато пророкувах, Фелатия, синът на Ваная, умря“ (Езекил 11:13). Фелатия беше буквално заклан от Божието Слово.

Божият Слово е толкова силно и мощно, че един ден ще унищожи и погълне Антихриста. „И тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Иисус ще премахне с дъха на устата Си.“ (2 Солунци 2:8)

Но истинският пророк никога не кълне другите – той скърби и плаче когато види, че Словото пояжда. Когато Езекил видя, че Фелатия умря, „падна на лицето си и извика със силен глас и каза: О, Господи БОЖЕ! Ще довършиш ли остатъка на Израил?“ (Езекил 11:13). Когато дойде наказание след словото, което той пророкува, Езекил плака за милост.

Истината те прерязва. Когато истински Божии човек говори като Господен пророк, брадвата е поставена при корена. Двуостър меч излиза от устата му. Едното острие реже греха и бунта, за да изцери и възстанови, а другото реже за да унищожи. Виждал съм християни буквално да умират дни, седмици или месеци след като са подминали предупрежденията на светите пастири. Понякога съм се чувствал като Еремия, когато каза на Бог: „Станах за присмех цял ден, всички ми се подиграват... Но кажа ли.. няма да говоря вече в Негово Име, и става в сърцето ми като горящ огън, затворен в костите ми; изтощавам се да задържам словото и не мога.” (Еремия 20:7-9)

Как можеш да си сигурен, че пастира ти говори този вид свято слово от Божието сърце? „И ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като устата Ми.” (Еремия 15:19)

За това се отнася цялото това послание – то е предупреждение да отървеш душата си от отвратителния грях на непостоянството. Защо е това сериозно предупреждение? „Присъдите ви се явяват като светлината.” (Осия 6:5)

В точно този момент Божиите наказания са навсякъде. Русия попадна под Божия удар. Арабските страни треперят. Нациите и морските острови са разярени. Това е ден на съд и Бог няма да търпи хладкост, измяна или нерешителност. Бог разкрива всяко беззаконие, Той надува тръба в Сион. И всеки, който чуе тръбата, ако „отхвърли доброто и враг ще го преследва.... ще пожънат буря.” (Осия 8:3,7)

Но има надежда – когато Божия меч изреже греха и бунта, Той винаги дава масло за раната.

Ако си колеблив християнин, приеми тези думи от Господ:

„Върни се до ГОСПОДА, своя Бог... Кажете Му: Отнеми всяко беззаконие и приеми доброто...”

(И) Аз ще изцеля отстъплението им, ще ги възлюбя доброволно... Аз ще бъда като роса на Израил, той ще разцъфти като крем, ще разпростре корените си... Клоните му ще се разширят, славата му ще бъде като маслина... Живеещите под сянката му ще се върнат и ще се съживят като жито, и ще процъфтят като лоза...

Ефрем ще каже: Какво имам вече с идолите? Аз го чух и погледнах на него. Аз съм като вечнозелена елха, от Мен ще се намери плодът ти.” (Осия 14:1-8)

Бог обещава да издигне и възстанови народа Си – народ, който е оставил идолите си, който вече няма колебливо сърце.

„предай сърцето си изцяло на Бог и гледай как Той ще ти възстанови онова, което е загнило в лозето Му. Тогава „ще се намери Неговия плод” в теб! (Осия 14:8)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1990 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Sin That Baffles God](#) / [Грехът, който пречи на Бог](#)